

TEKST 17: Ibn Ishaq om slaget ved Badr og efterfølgende begivenheder

Ibn Ishaq (ca. 704-767) var arabisk historiker og skrev en biografi (sira) om profeten Muhammed, *Sirat Rasul Allah* ("Guds sendebuds liv"). Dette værk er en central kilde til islams tidlige historie og Muhammeds liv.

5 De sagde, at da budbringeren hørte om Abu Sufyan¹, der kom fra Syrien, sammenkaldte han muslimerne og sagde: "Dette er Quraysh-karavanen med deres ejendom. Ryk ud for at angribe den, måske vil Gud skænke den som et bytte." Folk efterkom hans opfordring, nogle ivrigt, andre modvilligt, fordi de ikke havde troet, at budbringeren ville gå i krig. [...]

10 Nyheden kom til ham, om at Quraysh havde sat sig for at beskytte deres karavane, og han fortalte folket om dette og bad dem om deres råd. Abu Bakr og derefter 'Umar rejste sig og talte godt. Så rejste al-Migdad sig og sagde: "O budbringer, drag derhen, hvor Gud befaler dig, for vi er med dig. Vi vil ikke sige ligesom Israels børn sagde til Moses: "Drag du og din Herre ud og kæmp, og vi vil blive hjemme," men i stedet: Drag du og din Herre ud og kæmp, og vi vil ved Gud kæmpe sammen med dig; selv hvis du skulle føre os til Bark al-Ghimad², ville vi kæmpe beslutsomt sammen med dig mod dens [Bark al-Ghimads] forsvarere, indtil du erobrede den." Budbringeren takkede ham og velsignede ham. Så sagde han: "O [I andre] mænd, giv mig råd ",

15 hvormed han mente ansarerne.³ Dette var fordi, de udgjorde flertallet, og fordi, de havde betinget sig, da de havde lovet ham troskab ved al-'Aqaba,⁴ at de ikke var ansvarlige for hans sikkerhed, før han drog ind i deres område, og at når han var der, ville de beskytte ham, som de gjorde deres koner og børn. Derfor var budbringeren bange for, at ansarerne ikke ville føle sig forpligtet til at hjælpe ham, medmindre han blev angrebet af en fjende i Medina, og at de ikke ville føle sig forpligtede til at gå med ham mod en fjende uden for deres territorium. Da han sagde disse ord, sagde Sa'd ibn Mu'adh⁵: "Det ser ud som om, du mener os ", og da han sagde, at det gjorde han, sagde Sa' d: "Vi tror på dig, vi erklærer dig for sanddru, og vi bevidner, at det, du har bragt, er sandheden, og vi har givet dig vores ord og løfte om at høre og adlyde. Så drag derhen, hvor du ønsker, vi er med dig. Og ved Gud, hvis du bad os om at krydse dette hav, og du

20 kastede dig ud i det, ville vi kaste os i det med dig. Ikke en mand ville blive tilbage. Vi føler ikke uvilje ved tanken om at møde din fjende i morgen. Vi har erfaring i krig og er troværdige i kamp. Det kan vel være, at Gud vil lade os vise dig noget, som vil bringe dig glæde. Så tag os med under Guds velsignelse." Profeten var henrykt over Sa'ds ord, som i høj grad opmuntrede ham. Så sagde han: "Fremad med godt hjerte, for Gud har lovet mig en af de to skarer,⁶ og ved

25 Gud, det er som om, jeg i dette nu så fjenden ligge næsegrus." [...]

Nu angreb Quraysh efter at have marcheret frem ved daggry. Da budbringeren så dem trænge ned ad bakken 'Aqanqal og ind i dalen, råbte han: "O Gud, her kommer Quraysh, der i deres

¹ Abu Sufyan ibn Harb: købmand fra Mekka og en af Muhammeds modstandere

² Bark al-Ghimad: fjerntliggende lokalitet i enten Yemen eller Abessinien

³ Ansarerne: 'hjælperne', Muhammeds støtter i Medina

⁴ Se tekst 6

⁵ Sa'd ibn Mu'adh: Leder af en af klanerne i Medina

⁶ De to skarer: den mekkanske karavane og den mekkanske hær.

forfængelighed og stolthed, kæmper med Dig og kalder Din budbringer en løgner. O Gud, giv den hjælp, som Du har lovet mig. Ødelæg dem denne morgen". [...]

5 Så trængte de [hærstyrkerne] frem og nærmede sig hinanden. Profeten havde beordret sine tilhængere ikke at angribe, før han gav ordre, og hvis fjenden skulle omringe dem, skulle de holde dem væk med byger af pile. Han blev selv i hytten⁷ med Abu Bakr. [...]

10 Så rettede budbringeren geledderne ind og vendte tilbage til hytten og gik ind i den, og ingen var med ham der, undtagen Abu Bakr. Budbringeren bønfuldt sin Herre om den hjælp, som Han havde lovet ham. Blandt hans ord var disse: "O Gud, hvis denne hærske omkommer i dag, vil Du ikke blive tilbedt mere." Men Abu Bakr sagde: "O Guds budbringer, din konstante bøn vil irritere din Herre, for sikkert vil Gud jo opfylde løftet til dig." Mens budbringeren var i hytten, sov han en let søvn, da han vågnede og sagde: "O Abu Bakr, vær ved godt mod. Guds hjælp er kommet til dig. Her er Gabriel, der holder og fører en hest ved dens tøjler. Den har støv på fortænderne." [...]

15 Så gik budbringeren ud til folket og opildnede dem og sagde: "Ved Gud, der holder Muhammeds sjæl i Sin hånd, intet menneske vil blive dræbt i dag, der med urokkelig mod kæmper imod dem, idet de rykker frem og ikke trækker sig tilbage, men Gud vil føre ham ind i Paradiset."⁸ [...]

20 Så tog budbringeren håndfuld småsten og sagde, idet han vendte sig mod Quraysh: "Urene være disse ansigter!" Så kastede han småstenene mod dem og beordrede sine tilhængere til at angribe. Fjenden blev besejret. Gud dræbte mange af deres ledere og tog mange af deres adelige til fange. Imens var budbringeren i hytten, og Sa'd ibn Mu`adh stod ved døren til hytten med sit sværd spændt om livet. Med ham var nogle af de ansarer, der bevogtede budbringeren af frygt for, at fjenden skulle komme tilbage efter ham. Som jeg har fået det fortalt, så budbringeren, mens folket lagde hånd på fangerne, utilfredshed i Sa'ds ansigt over, hvad de gjorde. Han sagde til ham: "Du ser ud til ikke at kunne lide, hvad folket gør." – "Ja, ved Gud," svarede han, "det er det første nederlag, som Gud har bragt over vantro, og jeg ville hellere se dem slagtet end ladt i live." [...]

30 Budbringeren sagde til sine ledsagere den dag: "Jeg ved, at nogle af Banu Hashim⁹ og andre er blevet tvunget til at drage ud [i krig] mod deres vilje, og har ikke haft lyst til at kæmpe mod os, så hvis nogen af jer møder en fra Banu Hahsim eller Abu al-Bakhtari eller al-Abbas, budbringerens onkel, så dræb ham ikke, for han er blevet tvunget til at drage ud mod sin vilje." [...]

35 Grunden til, at budbringeren forbød drabet på Abu al-Bakhtari var fordi, han havde holdt folk tilbage fra budbringeren i Mekka, og han havde aldrig fornærmet ham eller gjort noget anstødeligt. [...]

40 Så besluttede budbringeren, at alt, hvad der var blevet taget i lejren [af bytte] skulle samles sammen, og muslimerne begyndte at skændes om det. [...] Abd al-Rahman ibn al-Harith [...]

⁷ Under dele af slaget opholdt Muhammed sig i en løvhytte

⁸ Se ligeledes hadith – Bukhari 4:52:64.

⁹ Banu Hashim eller Hisham er Muhammeds slægt fra Mekka

fortalte: "Jeg spurgte Ubada ibn al-Samit om suraen *al-Anfal*¹⁰, og han sagde, at det kom ned om dem, der deltog i slaget ved Badr, da de skændtes om byttet og viste deres onde natur. Gud tog det ud af deres hænder og gav det til budbringeren, og han delte det ligeligt blandt muslimerne." [...]

5

Så begyndte budbringeren sin hjemrejse til Medina med de vantro fanger, heriblandt 'Uqba bin Abu Myat og Nadr bin al-Hârith. Budbringeren medbragte byttet, der var blevet taget fra polyteisterne og gav 'Abdullah b. Ka'b ansvaret for det. [...] Så drog budbringeren af sted, indtil han kom ud af al-Safra-passet, hvorefter han gjorde ophold på sandbakken mellem passet og al-

10

Naziya kaldet Sayar ved et træ dér og delte byttet, som Gud havde givet til muslimerne, ligeligt. Så marcherede han indtil han nåede Rauha', hvor muslimerne mødte ham og lykønskede ham og muslimerne med den sejr, Gud havde givet ham. Salama b. Salama – således har 'Asim b.

15

'Umar b. Qatada og Yazid b. Ruman fortalt mig – sagde: "Hvad er det, de lykønsker os med? Ved Gud, vi mødte kun nogle skaldede gamle kvinder, der som de hellige kameler¹¹ har fået forbenene bundet sammen, og vi slagtede dem." Budbringeren smilede og sagde: "Men, nevø, der var lederne." Mens budbringeren var i al-Safra', blev al-Nadr¹² dræbt af Ali, som en lærd mekkaner fortalte mig. Da han var i 'Irqu'l-Zabya blev 'Uqba¹³ dræbt. Han var blevet fanget af 'Abdullah b. Salima, en af Banu al-'Ajlan. Da budbringeren beordrede ham dræbt, sagde 'Uqba: "Men hvem skal ser efter mine børn, O Muhammad?" – "Helvede", sagde han, og 'Asim Thabit b. Abu'l-Aglah al-Ansari dræbte ham efter hvad 'Ubayda b. Muhammad b. 'Ammar b. Yasir fortalte mig.

20

J. M. Rosenløv: *Islam – Grundlæggelsen og den tidligste ekspansion* (2013)

25

[Ibn Ishaq: *Sirat Rasul Allah*, her efter A. Guillaume: *The Life of Muhammad*. Oxford [1955] 2009, afs.428, 434-435, 440, 443-446, 456-458 (s.289, 293f., 297, 299-301, 307f.)]

---

¹⁰ *Suraen al-Anfal*: dvs. sura 8 i Koranen, se tekst 18

¹¹ *De hellige kameler*: dvs. kameler, der skal ofres, jf. Koranen 22,36

¹² Nadr bin al-Hârith, der havde hånet Muhammed i Mekka, se tekst 3

¹³ 'Uqba bin Abu Myat var en anden af Muhammeds modstandere i Mekka. Han havde bl.a. hånet Muhammed ved at kaste indvolde fra dyr på ham, mens han bad.